

Onneksi kasvain löytyi

Vuonna 1999 syntyi kuopuksemme, joka on perheemme 4. lapsi ja jäin häntä hoitamaan vielä äitiysloman jälkeen. Olin kuitenkin hyvin väsynyt kaiken aikaa, itkeskelevä, alakuloinen, korkeat paikat tuntuivat vaikeilta, törmäilin helposti aina johonkin, esimerkiksi oviin tai ihmisiin kaupassa käydessäni. Hakeuduin lääkäriin ja esitin asiani hänelle siten, että olen varmaan masentunut kotiäiti. Lääkäri tarttui ajatukseeni ja kehotti menemään juttelemaan psykologille ja määräsi minulle masennuslääkkeitä. En kuitenkaan niitä alkanut syödä, koska en sitä oikeasti uskonut. Ajattelin, että tämä on jotain todella outoa, olenko tulossa oikeasti "hulluksi". Päätin lopulta, etten enää tarkkaile itseäni. Arvelin, että olen väsynyt lasten ja kodin hoidosta ja alan järjestää itselleni aikaa ja jotain mielekästä tekemistä kotiaskareiden rinnalle.

Lapset oli sitten saatu omille jaloilleen ja päätin lähteä opiskelemaan. Sillä kertaa en tullut valituksi, mutta haun yhteydessä jäin kuulotestissä kiinni ja se oli onneni. Testi osoitti, että kuuloni oli todella heikko ja niinpä sain lähetteen Keski-Suomen Keskussairaalaan Jyväskylään pään CT:tä varten. Vasemmalta puolelta löytyi kahden sentin kokoinen kuulohermokasvain. Sain oitis lähetteen Helsinkiin leikattavaksi, koska kasvain oli liian suuri sädetettäväksi.

Helvetilliset päänsäryt kesyyntyivät lopulta

Kasvain leikattiin puolen vuoden kuluttua, marraskuussa 2001 ja leikkaus meni todella hienosti. Olen vieläkin kiittolinen neurokirurgille onnistuneesta leikkauksesta. Sairaalassa meni viikko ja kun kotona olin ollut viikon, alkoivat "helvetilliset" päänsäryt. Säryt kestivät minulla kaikkiaan 2 ½ vuotta, josta ajasta ensimmäinen vuosi oli pahin. Sen jälkeen säryt harvenivat ja olivat "kesympiä", mutta edelleen niitä esiintyi päivittäin. Se on ollut elämäni rankinta aikaa, kun piti selvitä pienten lasten kanssa hirveiden päänsärkyjen kanssa. Onneksi aviomieheni on aina osallistunut koti töihin.

Elämä jatkuu

Elämäni ei loppunut leikkaukseen ja vasemman korvan kuulon menetykseen. Olen pystynyt olemaan työssä ja olen myös opiskellut. Kymmenen vuotta leikkauksen jälkeen valmistuin yhteisöpedagogiksi AMK ja nyt parhaillaan opiskelen lisää, koska haluaisin vielä valmistua sosiaalityöntekijäksi. Kiinnostus sosiaalityöhön on kasvanut opintojen myötä. Myös tästä omasta vakavan sairastumisen kokemuksesta on ollut hyötyä sosiaalityössä.

Nimim. Hiutale